

v závodech vzdálených přes 2 km od místa jeho úřadovny a zůstalo tedy šetření o rozhodujících okolnostech neúplným.

Neúplnost ta zaviněna nesprávným právním názorem žal. úřadu a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 4067.

Administrativní řízení. — Pozemková reforma:
* Poučení připojené k opatření stpú-u podle § 75 náhr. zák., že není proti němu opravných prostředků v řádné cestě instanční, odporuje zákonu.

(Nález ze dne 29. října 1924 č. 15.821).

V ě c: Jan M. v N. a spol. proti státnímu pozemkovému úřadu o zabezpečení zaměstnanců na zabraném majetku.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

D ů v o d y: Výměrem z 13. února 1924 nevyhověl žal. úřad stížnosti, již st-lé podali proti rozhodnutí obvodové úřadovny stpú-u v H. o jejich žádosti za peněžité odbytné podle § 75 zák. z 13. července 1922 č. 220 Sb. a vl. nař. z 21. října 1922, č. 305 Sb., a doložil: »Proti tomuto rozhodnutí není opravných prostředků v řádné cestě instanční«.

O stížnostech do tohoto výměru, vytýkajících mu nezákonnost a řízení vadnost proto, že žal. úřad k rozhodnutí svému nepřipojil poučení o opravných prostředcích, resp. dal poučení nesprávné, uvážil nss takto:

Není zákonného předpisu, jenž by ukládal stpú-u, aby ke svým rozhodnutím a opatřením připojil poučení o opravných prostředcích; připojil-li však poučení takové; jest úřad podle stálé judikatury tohoto tribunálu (srv. nál. Boh. 851 adm.) povinen dáti poučení správné, neboť připojení nesprávného poučení odporuje zásadám dobrého řízení správního, ježto se jím uvádí strana v omyl a tím se zhoršuje její procesní postavení, a bylo by rozhodnutí takové zrušiti pro podstatné vady řízení dle § 6 zák. o ss.

Žal. úřad poučení o opravných prostředcích do svého výměru pojal, oznámiv straně, že proti němu není opravného prostředku v řádné cestě instanční.

Bylo tudíž zkoumati, dal-li žal. úřad poučení správné čili nic.

Opatření (»rozhodnutí«) stpú-u v mezích předpisů § 9 zák. z 16. dubna 1919 č. 215 Sb. a § 75, odst. 1 náhr. zák. z 13. července 1922 č. 220 Sb., ukládajících státu, aby se způsobem tam uvedeným postaral o zaměstnance na velkém majetku pozemkovém, kteří dosavadního zaměstnání na majetku tom pozbyli tím, že zabrané nemovitosti převzal stát k účelům pozemkové reformy, není rozhodnutím v technickém slova smyslu, nýbrž jest pouhým prohlášením stpú-u, učiněným jménem státu jako subjektu majetkoprávního, jemuž jest uloženo zabezpečiti zaměstnance způsobem zákonem upraveným.

Poučení o opravných prostředcích, připojené k takovému prohlášení, jest již ovšem »r o z h o d n u t í m« v pravém slova smyslu kognici tohoto tribunálu podléhajícím. Učinila-li shora uvedené prohlášení o požadavcích zaměstnance obvodová úřadovna stpú-u, přípustna jest

dle § 25 vl. nař. z 21. října 1922 č. 305 Sb. stížnost k stpú-u. Podléhá tedy toto opatření na straně státu, pokud stalo se obvodovou úřadovnou, instančnímu přezkoumání stpú-em dle cit. vlád. nař. vydaného v rámci § 8 zák. z 11. června 1919 č. 330 Sb.

Dle § 75 cit. náhr. zák. přípustna jest z opatření stpú-u stížnost »k rozhodčí komisi pro zaopatření zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (vl. nař. 7. prosince 1922 č. 374 Sb.). Tato rozhodčí komise, povolená řešiti shora uvedené soukromoprávní spory mezi stpú-em, v zastoupení státu na straně jedné a zaměstnanci na straně druhé, pověřená tedy kompetencí jinak řádným soudům příslušející, má charakter rozhodčího po rozumu § 599 a 577 a násl. c. ř. s. Opatřením stpú-u jest tedy pochod instanci vyčerpán, rozhodčí komise nepokračuje dále v postupu instancním, vznesení sporu na ni neděje se »opravným prostředkem v technickém slova smyslu, nýbrž jest — jak výše uvedeno — rozhodčím, stojícím mimo řádnou organizaci žal. úřadu, před nímž stpú jest právě tak stranou, jako zaměstnanec sám, a judikujícím na stížnost, které nutno přiznati charakter návrhu vzneseného na rozhodčího, aby zavedl řízení a vydal nález.

Za tohoto stavu věci nelze shledati, že by poučení žal. úřadu, že proti jeho rozhodnutí není »v řádné cestě instancní« opravných prostředků, bylo nesprávným, a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4068.

Pozemková reforma: * Stpú není oprávněn řešiti spory, jež vzejdou v důsledku sjednaných nebo úřadem určených pachtovních podmínek mezi osobou na zabraném majetku hospodařící a vnucenými pachtýři (§ 63 příd. zák.).

(Nález ze dne 29. října 1924 č. 16.860).

Věc: Jan L. v S. proti státnímu pozemkovému úřadu o vnucený pacht.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Smlouvou pachtovní z 28. července 1922 najal st-l od panství . . . ského velkostatek S., a byla smlouva ta podle § 7 zák. schválena. St-l, dovolává se toho, že nebyl nikterak zavázán, aby vstoupil do smluv pachtovních, jež podle § 63 příd. zák. uzavřel jeho předchůdce v pachtu velkostatku s vnucenými pachtýři dne 5. dubna 1921 a 14. června 1921 na dobu šesti roků, žádal za provedení řízení za tím účelem, aby vnucení pachtýři buď uzavřeli s ním novou pachtovní smlouvu, odpovídající jeho vlastním závazkům vůči majiteli velkostatku, nebo pozemky mu po sklizni odevzdali.

Výměrem z 11. března 1924 sdělil mu žal. úřad, že o zvýšení pachtovního z pozemků propachtovaných dle § 63 příd. zák. podati jest žádost u rozhodčího soudu dle čl. 11 sjednané pachtovní smlouvy.

Žal. úřad tím, že odkázal st-le nař. výměrem na soudč. rozhodčí, odepřel pro svoji nepřislušnost vyhověti žádosti jeho za provedení ří-